

Khung Trời Đại Học

Thái Lan

Thiên An ơi, có thư nè!

– Cửa ai vậy?

– Còn ai trồng khoai đất này nữa!

Người bạn cùng lớp đưa tôi một tờ giấy học trò xếp thành hình cây súng. Bữa ni là cây súng; có bữa hình cái hoa, hình trái tim, hình tam giác...

– Cám ơn Trực nghe!

Tôi mỉm cười, không biết mình đang nghĩ gì nữa. Người viết thư ở cùng cư xá nam với Trực. Cứ 3-4 lần/tuần, nhờ Trực làm “chim xanh” trao thư cho tôi. Hình như tôi cũng đã quen với những lời dễ thương trong ấy: “*Anh có thể viết cho bé được không*”; “*Bé thích hình nào?*”...

Tôi nghiêm chỉnh nghe thầy giảng bài. Hôm nay là giờ học về Tâm lý tuổi trẻ. Đây là một trong những môn quan trọng của người tương lai làm nghề “gỗ đầu trẻ”. Từ tiểu học, tôi đã là một học sinh có hạng trong các lớp, nay không vì những chuyện “không nhỏ” ấy làm chi phối việc học hành của mình. Sau buổi học, tôi và Lan Thanh, cô bạn thân nhiều năm nay, rảo bước về cư xá nữ sinh do các sơ quản lý. Hai đứa ở chung phòng với Điều, một cô bạn học Khoa học, tính tình bộc trực. Lan Thanh thì hiền thực, đoan trang. Tôi thì dung hòa giữa hai nàng, lúc ngỗ nghịch, lúc hiền lành. Thỉnh thoảng, trèo tường cùng với vài đứa bạn, chạy ra sông bơi lội rồi về bằng cổng nhỏ mà các sơ dành cho giáo dân vào xem lễ ở nhà nguyện trong cư xá. Ôi cái thời sinh viên thật đáng quý làm sao! Thời trung học thì không dám đi mô hết, vì rất sợ không cầm được mảnh bằng Tú tài. Bi chừ thì phải cố gắng, nhưng cũng không đến nỗi lo nhiều như xưa. Với lại, chừ cũng hơi lớn rồi, tim cũng đập loạn xạ khi có bạn khác phái ngồi sau lưng, giả bộ mượn tập chép bài vì “*thầy nói nhanh quá, ghi không kịp*”.

Đợt lúc hai cô bạn ra hành lang hóng mát, tôi mở lá thư ra đọc: “*Thiên An ơi, nhớ trả lời cho anh nhé! Anh có thể gặp mặt bé chiều mai, sau giờ học, ở phòng khách được không?*”. Tôi ôm lá thư vào lòng, đây là thư thứ 5 rồi. Tôi vội vàng viết mấy chữ trả lời: “*Dạ cám ơn anh, nhưng có lẽ để ít lâu nữa được không anh?*”. Tôi rất sợ đám bạn và các chị em trong cư xá vì nhiều lần đứng trên lầu, tôi mục kích nhiều màn chọc phá của họ khi thấy cô sinh viên nào đi về phía phòng khách... Hẹn hoài hoài như rứa cũng không nên! Hai tuần sau, tôi cũng phải “gánh chịu” cảnh vừa đi vừa liếc nhìn trên lầu xem có nàng nào đang đứng chọc mình không khi đến phòng khách gặp anh. Ngồi nói chuyện trong khi cách không xa, có một sơ đang ngồi làm sổ sách. Không biết sơ làm việc thật hay ngồi... canh nữa? Sau buổi nói chuyện, anh Nhật vẫn tiếp tục nhờ Trực mang thư đến lớp cho tôi, có khi kèm theo ô mai là món tôi rất mê. Không hiểu tại sao anh biết món tủ của tôi hè? Anh bảo cho anh gặp vài lần nữa vì Hè năm nay ra trường có thể anh sẽ phải nhận nhiệm sở xa – anh học trên tôi một lớp. Gia đình tôi thì ở xứ sương mù, tôi lại học ở thành phố khác, gặp nhau chắc khó lắm...

Tôi rất quý sự tử tốn, dễ mến của anh. Khi tôi hỏi, tại sao thư gửi cho tôi, anh lại xếp hình cây súng. Anh trả lời: “*Trong bài hát Bang Bang – Khi xưa ta bé – có câu hát Em bắn ngay tim... Em đã bắn trúng tim anh rồi, bé ạ. Tim anh từ đó chỉ đập khi có em ...*”

Những tháng sắp đến Hè, chuẩn bị thi cuối khóa, tôi vừa lo học, cố gắng hoàn thành tất cả các môn, tôi vừa buồn vì sắp phải xa anh. Tôi như chìm ngập trong niềm hạnh phúc, anh bảo tôi phải cố gắng học để “hoàn thành bổn phận với phụ thân đã lo cho bé đến hôm nay”. Tôi nhận được những dòng chữ đầy yêu thương của anh: “*Anh muốn bé là mục đích sau cùng của anh, bé đồng ý nhé?*”. Đằng sau tấm tranh vẽ khu rừng, lá vàng, gửi cho tôi, anh ghi:

*“Anh nói với người phu quét đường,
Xin chiếc lá vàng làm bằng chứng yêu em...”*

(VŨ THÀNH AN – Em đến thăm anh đêm ba mươi)

o o o

Tình cờ, một hôm tôi nghe được rằng có một cô học cùng khóa với tôi nhưng khác ngành, đã yêu anh ấy lâu rồi. Tin ấy làm tôi đau khổ, dần vật vờ bao suy nghĩ trong đầu. Tôi hỏi Lan Thanh và Điều. Cả hai đều nói: “*Cả trường ai cũng biết là cô ấy thích anh Nhật từ lâu. Nhưng ít người biết Nhật đã chọn Thiên An*”. Và cả hai đều khẳng định: “*Nếu như lâu nay anh ấy viết thư cho An, thì có nghĩa là anh ấy không để ý đến cô kia*”. Tuy nhiên,

tôi là một người hay chịu phần thiệt về mình và sợ cô gái ấy có những hành động không tốt đối với anh nên quyết định hy sinh tình cảm của mình để anh được yên. Những ngày sau đó, tôi đã không trả lời thư và gặp anh nữa. Tôi chọn sự im lặng...

Ngày tôi ra phi trường về lại xứ sương mù nghỉ hè, lúc leo lên thang máy bay, tôi chợt nhìn thấy anh đứng ở cửa phòng chờ hành khách, nhìn theo. Làm sao anh biết ngày giờ tôi đi để đến đây? Ai đã nói cho anh biết? Trong suốt hai tháng hè, tôi thật buồn và chán. Anh đang ở đâu, làm gì, anh có hiểu tại sao chúng mình lại như thế này không, anh Nhật ơi! Rồi cũng đến ngày nhập học, tôi trở lại trường. Ngạc nhiên, buồn, xúc động và đau đớn khi nhìn thấy anh đứng ở cổng cư xá nhìn vào. Anh biết, có vào hỏi, cũng chỉ nhận được câu trả lời là tôi đi vắng. Tôi cũng không hiểu sao tôi biết được anh đã nhận nhiệm sở ở một thành phố biển...

Năm 1975 loạn lạc, không ai biết tin tức của ai nữa. Trục ơi, bây giờ bạn ở đâu? Trục có biết anh Nhật hiện đang ở nơi nào không? Nếu Trục có gặp anh ấy, nhắn là cho Thiên An gửi vạ lời tạ lỗi. Ngày xưa sao An khờ dại quá, không biết hỏi Trục, hỏi anh ấy sự thật về tình cảm để phải đau khổ đến bây giờ. Nhiều năm qua rồi chắc anh chẳng còn nhớ con bé học đại học mà ngày thơ cô học trò thuở nào, phải không anh?

Câu hát quen thuộc cứ ngân nga trong lòng tôi:

"Trả lại em yêu, khung trời đại học... Đem dấu chân soi tuổi đời ngày thơ; đem mối thương yêu vào niềm thương nhớ..." (Phạm Duy).

TL

Dallas 2020